

Arrest

**nr. 132 812 van 5 november 2014
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. DROOGHMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in 2011 erkend als vluchteling in Nederland.

1.2. Op 10 oktober 2013 legde hij een verklaring van wettelijke samenwoning af met K.V.K., een Belgische onderdane.

1.3. Op 17 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. Op 27 juni 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 20102 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bovendien staat in art. 40bis, §2, 2° dat menen die op basis van wettelijke samenwoning een verblijfsrecht wensen te bekomen moeten bewijzen een duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. De manier waarop dit kan wordt gespecificeerd in dit wetsartikel.

Vooreerst wat betreft de vereiste van de bestaansmiddelen van de Belgische werden enkel een interimcontract van 06.01-10.01 alsook een loonfiche van interim tewerkstelling in de periode 27.01-31.01 Daarenboven werd een attest van arbeidsongeschiktheid op naam van de Belgische partner voorgelegd waaruit blijkt dat ze arbeidsongeschikt is sinds 16.03.2014. Op basis van deze documenten dient dus te worden besloten dat de Belgische referentiepersoon occasioneel interim tewerkstellingen uitvoert. Gezien de aard van deze tewerkstelling is het inkomen 'dat daaruit voortkomt dus variabel, zowel in bedrag als in regelmaat. Vandaar dat de bewijzen van de interim tewerkstelling niet als voldoende bewijs van bestaansmiddelen kunnen worden aanvaard. Voor zover de Belgische heden nog steeds arbeidsongeschikt zou zijn, moet opgemerkt worden dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of de referentiepersoon uitkeringsgerechtigd is en welk bedrag zij dient te ontvangen. Zelfs indien zij uitkeringsgerechtigd zou zijn dient bijkomend opgemerkt te worden dat arbeidsongeschiktheid normalerwijze een tijdelijke situatie is en dat het inkomen uit arbeidsongeschiktheid evenmin als 'stabiel en regelmatig' kan beschouwd worden. Aangenomen mag worden dat mevrouw binnen afzienbare tijd genezen is en dus terug (occasioneel) gaat werken. Aan de hand van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische, kan niet worden besloten dat het stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen betreft zoals vereist overeenkomstig bovenstaand wetsartikel. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij toelicht als volgt :

"Eerste Middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Artikel 8 EVRM luidt:

"Art. 8 Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Doordat aan verzoekende partij het recht tot verblijf voor meer dan drie maanden wordt ontzegd en aangezien hij tevens een bevel ontving om het grondgebied te verlaten, wordt hem het recht op privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd in artikel 8, ontzegd.

Verzoekende partij heeft immers reeds gedurende 6 jaar een relatie met zijn Belgische vriendin. Zij wonen ook samen. In hun gezamenlijke woonst, vormen zij een gezin met hun dochter Lysse Kebbeh en nog 2 kinderen uit een eerdere relatie van de vriendin.

Zoals de bijgevoegde familiefoto's aantonen (STUK 9) vormt verzoekende partij reeds geruime tijd een gezin met zijn Belgische vriendin en de kinderen.

De bestreden beslissing schendt niet alleen het recht op privé-, familie- en gezinsleven van verzoekende partij, maar ook van de Belgische vriendin en de kinderen. Door middel van het niet toekennen van een verblijfsrecht voor meer dan 3 maanden en door het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt de vriend respectievelijk vader en stiefvader van de rest van de gezinsleden gescheiden.

Op geen enkele manier kadert de bestreden beslissing "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Derhalve schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 8 EVRM."

2.1.2. Een tweede middel wordt aangevoerd als volgt :

"- Tweede middel: schending van artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet en artikel 40ter, 1e lid, 2e streepje

Artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet stelt:

"de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

–indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

–ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

–ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen."

Artikel 40ter, 1e lid bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

–de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

–de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er door de Belgische vriendin niet wordt aangetoond dat zij over de nodige bestaansmiddelen beschikt (cf. art. 40ter, 2e lid Vreemdelingenwet), schendt verwerende partij artikel 40ter, 1e lid, tweede streepje. Conform artikel 40ter, 2e lid Vreemdelingenwet, is de vereiste van "voldoende bestaansmiddelen" enkel van toepassing op de gevallen zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° t.e.m. 3°. Deze vereiste is bijgevolg niet van toepassing op artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, zijnde de ouders van een minderjarige Belg en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

In casu wenst verzoekende partij zich te vervoegen bij zijn dochter, welke de Belgische nationaliteit heeft. Conform artikel 8, §1,1° van het Wetboek van de Belgische Nationaliteit zijn Belg: het kind geboren in België uit een Belgische ouder, zijnde in casu de vriendin van verzoekende partij (STUK 8a en 8b).

De verwerende partij gaat bijgevolg voorbij aan het feit dat verzoekende partij ouder is van een Belgisch kind en er bijgevolg geen vereiste van bestaansmiddelen noodzakelijk was.

Zelfs indien het bewijs van de vereiste bestaansmiddelen noodzakelijk zou zijn, dan leverde de vriendin van verzoekende partij het bewijs dat zij op geregelde tijdstippen interim-opdrachten uitvoert. Bovendien toont het document van de pro deo-aanstelling (STUK 1) tevens aan dat verzoekende partij over een maandelijks netto-inkomst beschikt van 1025,47 EUR beschikt.

Tot slot stelt verwerende partij dat verzoekende partij niet zou bewijzen dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische vriendin en dat er geen bewijs is dat zij reeds meer dan 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag als partners samenwoonden.

Uit Artikel 40bis, §2, 2° volgt dat de stabiele en duurzame partnerrelatie is aangetoond "indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben." In casu negeert de verwerende partij het feit dat verzoekende partij en zijn Belgische vriendin samen een dochter hebben (STUKKEN 8a en 8b). Uit de tekst van dit artikel volgt dat het hebben van een gemeenschappelijk kind volstaat om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen. Dit stabiel en duurzaam karakter wordt nog versterkt door middel van de gevoegde foto's (waarbij sommige gedateerd zijn, reeds in 2010).

Daarenboven toont verzoekende partij ook aan dat hij samen met zijn vriendin een aanvraag deze voor wettelijke samenwoning deden (STUK 7). Uit het huurcontract (STUK 6) volgt ook dat zijn vriendin is ingetrokken in de woning die hij reeds huurde van de sociale huisvestingsmaatschappij.

Derhalve staat het duurzame en stabiele karakter van de relatie ontegensprekelijk vast."

2.1.3. Met een schrijven van 17 oktober 2014 legt verzoeker een arbeidsovereenkomst neer waaruit moet blijken dat zijn partner K.V.K. thans over een maandelijks inkomen beschikt 1322,76 euro bruto.

2.2.1. Gelet op de inhoudelijke samenhang van beide middelen, worden deze hierna gezamenlijk besproken.

2.2.2. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het de verdere bespreking zal blijken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt, Nederland, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Nederland.

Verder moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een nieuwe aanvraag met het oog op gezinshereniging indient zodra is voldaan aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. In het tweede middel voert verzoeker vooreerst aan dat de vereiste van voldoende bestaansmiddelen enkel geldt in de gevallen voorzien bij artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot en met 3°, van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat hij zich bevindt in het geval van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, als ouder die een minderjarige Belg vervoegt. Hij voert aldus aan dat hij het hebben van bestaansmiddelen niet moet aantonen.

Naar luid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet moeten inderdaad de bloedverwanten in opgaande lijn bedoeld bij artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet hun inkomsten noch die van het vervoegde Belgisch gezinslid bewijzen. Het gaat daarbij evenwel om de bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie, c.q. een Belg, *die te hunnen laste zijn*. Uit de stukken die verzoeker neerlegt, blijkt ontegensprekelijk dat hij niet ten laste is van zijn dochter, die geboren werd op 29 juni 2012. Uit de bestreden beslissing valt duidelijk op te maken dat verzoeker in casu om verblijf vroeg in de hoedanigheid van partner van een Belg. Derhalve werd terecht in hoofde van zijn partner K.V.K. toepassing gemaakt van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn partner wél over voldoende bestaansmiddelen beschikte en daartoe verwijst naar het document van pro deo-aanstelling waaruit blijkt dat zij beschikt over een netto-inkomen van 1025,47 per maand, blijkt vooreerst niet dat verzoeker dit document heeft voorgelegd ter beoordeling van zijn aanvraag. Bovendien blijkt dit bedrag nog steeds lager te zijn dan 1307,78 euro, zijnde hondertwintig procent van het (geïndexeerde) bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zoals wordt vereist door meervermeld artikel 40ter. Uit de bestreden beslissing blijkt dat enkel een interimcontract werd voorgelegd van 6 tot 10 januari 2014, een loonfiche van interimtewerkstelling van 27 tot 31 januari 2014 en een attest van arbeidsongeschiktheid waaruit blijkt dat zijn partner arbeidsongeschikt is sinds 16 maart 2014.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn partner op geregelde tijdstippen interimopdrachten uitvoerde, blijkt aldus wel degelijk dat zij slechts attesteerde slechts tweemaal gedurende enkele dagen interimwerk te hebben verricht. Het besluit hieruit dat zij niet aantoonde over regelmatige en stabiele inkomsten te beschikken, is dan ook niet onredelijk. Evenmin kon uit het attest van arbeidsongeschiktheid worden opgemaakt of aan deze arbeidsongeschiktheid een uitkering verbonden was.

Met betrekking tot de arbeidsovereenkomst neergelegd bij brief van 17 oktober 2014, stelt de Raad vast dat element niet werd voorgelegd aan de verwerende partij, die er bij het nemen van haar beslissing dan ook geen rekening mee kon houden.

Verder motiveert de bestreden beslissing dat geen documenten werden neergelegd ter staving van de duurzame en stabiele relatie. Verzoeker voert thans aan dat hij met zijn partner een gemeenschappelijk kind heeft, zodat de relatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, a van de vreemdelingenwet is aangetoond. De Raad stelt echter vast dat uit het administratief dossier blijkt dat hij deze elementen niet heeft aangebracht bij zijn aanvraag. Het komt aan de aanvrager van een verblijfsvoordeel toe om de elementen waarop die aanvraag wordt gebaseerd aan te brengen. Het bestuur kon op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing onmogelijk rekening houden met elementen die het niet kende of niet kon kennen.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, noch van artikel 40ter, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Geen van beide middelen is gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT